

Sedím jak ještěrka na vyhřátém kameni. Dívám se na moře, které je opět plné plachetnic a motorových člunů. Lodě přejedou a moře bude prázdné. Sedám k psacímu stroji.

Slunce, které se ještě dopoledne opíralo o desku mého psacího stolu, je skryto za mraky. Skalnatý hřeben nad naší chatrčí se nikdy neopírá. Je důstojný i ve svých letech a mlčenlivě strmí. Také on je pozahalen kalným oparem mračen. Stačilo by sednout za volant, ujet pár set metrů, a zmizel bych v oblacích i já.

Ale já nezmizím. Zůstanu sedět za tímto stolem.